

РЕШЕНИЕ

№ 7285

гр. София, 03.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43
състав**, в публично заседание на 08.05.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **8592** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 121, ал. 1, т. 3 вр. чл. 104, ал. 1 от Закона за държавния служител (ЗДСл) и чл.61, ал. 2 и ал. 3 от ЗДСл:
Образувано е по искова молба на С. А. С., [ЕГН], с адрес:гр. С.,[жк], [жилищен адрес] чрез адвокат Н. Д. - И., САК, със съдебен адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] с която са предявени обективно съединени искове срещу Агенция „Пътна инфраструктура“, със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от Председателя на Управителния съвет – инж. Я. Й., за заплащане на обезщетение за времето, през което ищецът е останал без работа вследствие на отменена като незаконосъобразна Заповед № ЧР-СП-624/11.08.2022 г., издадена от Председателя на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“. Претендира се обезщетение на основание чл. 104, ал. 1 от ЗДСл в размер на 28 116.00 лв., ведно със законната лихва за забава, считано от датата на исковата молба, до окончателното изплащане на сумата и обезщетение за неизползван платен годишен отпуск в размер на 8 702, 57 лв./осем хиляди седемдесет и два лева и петдесет и седем стотинки/, ведно с мораторната лихва върху сумата от 8 702,57 лв. в размер на 88,80 /осемдесет и осем лева и осемдесет стотинки/, ведно със законната лихва върху сумата от 8 702, 57 лв. от датата на подаване на исковата молба - 13.12.2023 г. до окончателното изплащане на сумата, както и присъждане и на направените деловодни разноски. Искът е изменен с определение на съда от 08.05. 2024 г. като се претендира обезщетението за платен годишен отпуск за периода от 11.08.2022 г. до 31. 03. 2023 г. в размер на 4307. 30 лева.

В съдебно заседание, ищецът – С. А. С., редовно призован не се явява, представлява се от адвокат И., която моли съда да уважи предявените искиви претенции. Претендират се сторените по делото разноски.

Ответникът - Агенция „Пътна инфраструктура“, редовно уведомен, не се явява и не изпраща представител. От страна на процесуалния му представител е депозирана молба от 08.05.2024 г., с която от съда се иска да отхвърли исковите претенции като неоснователни и недоказани. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Пояснява, че размерът на възнаграждение на служител на посочената длъжност – Системен администратор II-ра степен, Отдел „Управление на информационна система и инфраструктура“, Сектор „Информационна сигурност и системна интеграция“ в Национално тол управление, може да бъде в определен диапазон, в зависимост от професионалния опит и стаж, като се определя съгласно изискванията на Класификатора на длъжностите в администрацията и в тази връзка не може да бъде представен точен размер на възнаграждение.

За Софийска градска прокуратура се явява прокурор Тони Петрова. Прокурор П. дава заключение, че исковата претенция е основателна и доказана и следва да бъде уважена.

Административен съд София - град, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

От представените по делото доказателства се установява, че служебното правоотношение на ищеца С. А. С. е прекратено със Заповед №ЧР-СП-624/11.08.2022 г., издадена от Председателя на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“. Издадената Заповед за прекратяване на служебното правоотношение на ищеца е оспорена пред Административен съд- София град, като с Решение № 430/26.01.2023 г., постановено по административно дело № 8043/2022 г., по описа на Административен съд- София град, 5-ти състав е отменена издадената от Председателя на Агенция „Пътна инфраструктура“ Заповед №ЧР-СП-624/11.08.2022 г.

С Решение № 11241/16.11.2023 г., постановено по административно дело №4427/2023 г. по описа на Върховен административен съд на Република България е оставено в сила Решение №430 от 26.01.2023 г. по административно дело №8043/2022 г. по описа на Административен съд- София град, 5-ти състав. Решението на АССГ е влязло в законна сила на 16.11.2023 г.

След отмяната на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение ищецът С. А. С. претендира обезщетение за времето, през което не е заемал държавна служба поради незаконното прекратяване на служебното му правоотношение при условията на чл. 104, ал. 1 от ЗДСл.

За времето през, което е останал без работа, поради незаконното прекратяване на служебното си правоотношение със Заповед № ЧР-СП-624/11.08.2022 г., издадена от Председателя на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“, ищецът - С. А. С., претендира обезщетение на основание чл. 104, ал. 1 от ЗДСл в размер на 28 116.00 лв. /двадесет и осем хиляди сто и шестдесет лева/, ведно със законната лихва за забава, считано от датата на подаване на молбата – 13.12.2023 г., до окончателното изплащане на сумата, както и присъждане на направените разноски. Исканото обезщетение, възлиза в общ размер на 28 116 лв. /двадесет и осем хиляди сто и шестдесет лева/, равняващо се на 6 /шест/ brutни месечни заплати, в размер на 4

686.00 лв. /четири хиляди шестстотин осемдесет и шест лева/.

Заедно с исковата претенция с правно основание чл. 104, ал. 1 от Закона за държавния служител и на основание чл. 204, ал. 1 от ГПК, от страна на ищеца е предявен и иск с правно основание чл. 61, ал. 2 и ал. 3 от ЗДСл за заплащане на обезщетение за неизползван отпуск, както следва: 11 дни за 2022 г. за периода 11.08.2022 г. - 31.12.2022 г. в размер на 2 454.57 лв. /две хиляди четиристотин петдесет и четири лева и петдесет и седем стотинки/ и за неизползван платен годишен отпуск в размер на 28 дни за 2023 г. в размер на 6 248.00 лв. /шест хиляди двеста четиридесет и осем лева/ или общо за периода 11.08.2022 г.- 16.11.2023 г. в размер на 8 702.57 лв./осем хиляди седемстотин и два лева и петдесет и седем стотинки/, ведно с мораторната лихва върху сумата от 8 702.57 в размер на 88.80 лв. /осемдесет и осем лева и осемдесет стотинки/, ведно със законната лихва върху сумата от 8 702.57 лв. от датата на подаване на исковата молба на 16.11.2023 г. до окончателното изплащане на сумата.

По делото е допуснато изслушване на съдебно-счетоводна експертиза, с вещо лице М. Р. Н.-Г.. Съдът кредитира заключението на вещото лице като обективно, обосновано и неоспорено от страните. Вещото лице дава заключение, че към момента на признаване на уволнението за незаконно, основната месечна заплата е била в размер на 4 686,00 лв./ четири хиляди шестстотин осемдесет и шест лева/, определена със Заповед № ЧР-НТУ-141/22.02.2021 г. Тази заплата не е подлежа на индексация впоследствие, към 16. 11. 2023 г., датата на Решение № 11241/16.11.2023 г., постановено по административно дело № 4427/2023 г. по описа на Върховен административен съд на Република България е оставено в сила Решение №430 от 26.01.2023 г. по административно дело № 8043/2022 г. по описа на Административен съд- София град, 5-ти състав основната месечна заплата на ищеца е 4 686. 00 лева.

Дължимото обезщетение по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, за оставане без работа, поради незаконно уволнение се равнява на 6 брутни месечни заплати x 4 686.00 лв., възлизащи в общ размер на 28 116.00 лв./двадесет и осем хиляди сто и шестнадесет лева/.

Върху претендираното обезщетение от ищеца по чл. 104, ал.1 от ЗДСл в размер на 28 116.00 лв., мораторната лихва е в размер на 286.87 лв., изчислена за периода от 16.11.2023 г. до 13.12.2023 г. /датата на предявяване на исковата претенция/.

Съгласно чл. 61, ал. 2 и ал. 3 от ЗДСл, обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за периода 11.08.2022 г. /дата на прекратяване на служебното правоотношение/ до 16.11. 2023 г. /дата на признаване на уволнението за незаконно от съда/ би се следвал отпуск от 39 дни /от 11.08.2022 г. до 31.12.2022 г.- 11 дни от 01.01.2023 г. до 16.11.2023 г.- 28 дни/. Дължимото обезщетение за 39 дни е в размер на 8 841.30 лв. /39 дни x 226,70 лв. на ден/. Законната лихва върху 8 841.30 лв. е в размер на 90.21 лв., изчислена за период от 16.11.2023 г. до 13.12.2023 г. /датата на исковата претенция/. За периода от 11.08.2022 г. до 31.03.2023 г. би се следвал отпуск от 19 дни /от 11.08.2022 г. до 31.12.2022 г.- 11 дни и от 01.01.2023 г. до 31.03.2023 г.- 8 дни/. Дължимото обезщетение за 19 дни е в размер на 4 307.30 лв. Законната лихва върху 4 307.30 лв. е в размер на 43.95 лв., изчислена за периода от 16.11.2023 г. до 13.12.2023 г. /датата на исковата претенция/.

При така установената фактическа обстановка, съдът направи следните правни изводи:

По иска с правно основание чл.104, ал.1, във вр. чл.121, ал.1, т.3 от ЗДСл:

Съгласно нормата на чл. 121, ал. 1, т. 3 от ЗДСл, държавният служител има право да иска обезщетение за времето, през което не е бил на държавна служба поради прекратяването на служебното правоотношение. Размерът се определя съобразно разпоредбата на чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на невявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца. Когато е бил назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер, той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението, изчислени въз основа на основната заплата, съответно основното възнаграждение. Следователно размерът, до който може да се претендира обезщетението по чл. 104, ал. 1 ЗДСл, в случая е за цялото време, през което ищеца не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца, като базата на изчислението е основната заплата на държавния служител към момента на признаването на уволнението за незаконно.

В конкретния случай безспорно се установява, че заповедта за прекратяване на служебното правоотношение на ищеца е отменена с влязло в сила съдебно решение, както и че за период от шест месеца /11.08.2022 г. до 11.02.2023 г./, ищецът не е заемал друга длъжност по служебно или трудово правоотношение и към момента на прекратяване на служебното му правоотношение не са му изплащани обезщетения за оставане без работа, видно от представените и приети по делото писмени доказателства.

В тази връзка претенцията на ищеца попада в първата хипотеза на нормата на чл. 104, ал.1 от ЗДСл, а именно, че той има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на невявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца.

Безспорно в настоящия случай са налице материалноправните предпоставки по чл. 104, ал.1 от ЗДСл, тъй като е установено, че Заповед № ЧР-СП-624/11.08.2022 г. с която е прекратено служебното правоотношение със С. С., заемал длъжност системен администратор II степен, в сектор „Информационна сигурност и системна интеграция“, в отдел „Управление на информационна система и инфраструктура“ в Национално тол управление, издадена от Председателя на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“, е отменена с Решение № 430/26.01.2023 г., постановено по административно дело № 8043/2022 г. по описа на АССГ, оставено в сила с Решение № 11241/16.11.2023 г., постановено по административно дело № 4427/2023 г. по описа на ВАС, влязло в законна сила на 26.01.2023 г. От това следва, че е налице изискуемата предпоставка по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, а именно: отмяна от съда на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение на ищеца. От приложените писмени доказателства и експертни заключения се установява, че след прекратяване на служебното правоотношение на ищеца с отменената заповед, същият не е работил по служебно или трудово правоотношение.

Предвид изложеното, ответникът дължи на ищеца обезщетение в шесткратния размер на основна заплата за заеманата от него длъжност към момента на признаване на

уволнението му за незаконно /16.11.2023 г./. Поради това този предявен главен иск като основателен и доказан следва да бъде уважен за целия предявен от ищеца размер. Съгласно експертното заключение на вещото лице по допуснатата в настоящето съдебно производство съдебно-счетоводна експертиза към момента на прекратяване на служебното правоотношение на С. А. С., основната месечна заплата е била в размер на 4 686.00 лв. определена със Заповед № ЧР-НТУ-141/22.02.2021 г.. Размерът на дължимото обезщетение по чл. 104, ал.1 от ЗДСл за оставането без работа поради незаконното уволнение на С. С. за периода 11.08.2022 г. до 11.02.2023 г. се равнява на 6 брутни месечни заплати от 4 686,00 в общ размер на 28 116.00 лв. /двадесет и осем хиляди сто и шестнадесет лева/. Лихва за забава в размер на законната е претендирана от датата на подаване на иска /отделен от друго производство, делото образувано на 19. 09. 2022 г./ Лихва се дължи от датата на отмяна на заповедта за уволнение с влязлото в сила решение на АССГ на 16. 11. 2023 г., когато с Решение № 11241/16.11.2023 г., постановено по административно дело № 4427/2023 г. по описа на Върховен административен съд на Република България е оставено в сила Решение №430 от 26.01.2023 г. по административно дело № 8043/2022 г. по описа на Административен съд- София град, 5-ти състав. Предвид изхода на делото по главния иск по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл като основателен следва да бъде уважен и акцесорният такъв за присъждане на обезщетение за забава в размер на законната лихва, считано от датата, на която обезщетението е могло да бъде претендирано – на 16.11.2023 г. (когато уволнението е признато за незаконно с влязъл в сила съдебен акт) до окончателното изплащане на задължението.

2. По исковата претенция по чл. 61, ал. 2 и ал. 3 от ЗДСл:

На основание чл. 61, ал. 2 и 3 от ЗДСл от ищеца се претендира обезщетение за неползван от същия платен годишен отпуск за периода от 11.08.2022 г. /дата на прекратяване на служебното правоотношение/ до 31.03.2023 г. /датата, предхождаща сключване на последващ трудов договор/, съгласно изменението на иска от 08. 05. 2024 г. в размер на 4307. 30 дни, ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на завеждане на иска до окончателното изплащане на задължението.

Съдът намира този иск за изцяло основателен и доказан, доколкото в настоящия случай приложение следва да намери и задължителното за съда тълкуване на разпоредбите на Директивата дадено в Решение на СЕС по съединени дела С-762/2018 и С-37/2019 г. В решението на СЕС ясно е посочено, че Член 7, параграф 1 от Директива 2003/88/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 4 ноември 2003 година относно някои аспекти на организацията на работното време трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална съдебна практика, по силата на която работник, който е уволнен незаконно, а по-късно е възстановен на работа в съответствие с националното право вследствие на отмяната на уволнението му със съдебно решение, няма право на платен годишен отпуск за периода от датата на уволнението до датата на възстановяването му на работа, поради това че през този период не е полагал действително труд за работодателя. Член 7, параграф 2 от Директива 2003/88 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална съдебна практика, по силата на която при последващо прекратяване на трудовото правоотношение — след като работникът е бил уволнен незаконно, а по-късно възстановен на работа в съответствие с националното право вследствие на отмяната на уволнението му със съдебно решение, този работник няма право на парично обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск за периода от датата на

незаконното уволнение до датата на възстановяването му на работа.

При горното тълкуване, съдът намира иска, предявен от страна на С. А. С. на основание чл. 61, ал. 2 и 3 за основателен и доказан. В чл. 61, ал. 2 от ЗДСл ясно е посочено, че при прекратяване на служебното правоотношение държавният служител има право на парично обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск. Съгласно чл. 61, ал. 3 от ЗДСл размерът на паричното обезщетение по ал. 2 се определя съобразно размера на основната заплата, определена на държавния служител, към датата на прекратяване на служебното правоотношение. В случая размерът е 4 686,00 лева. Относно броя на дните на отпуска, за които се дължи обезщетение, и размера на обезщетението съдът кредитира заключението на вещото лице и определя обезщетение за периода от 11.08.2022 г. до 31.03.2023 г. /датата, предхождаща сключване на трудов договор/, би се следвал отпуск от 19 дни /от 11.08.2022 г. до 31.12.2022 г.- 11 дни и от 01.01.2023 г. до 31.03.2023 г. – 8 дни/ в размер на 4 307.30 лева. В тази връзка ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца обезщетение по чл. 61, ал. 2 и ал. 3 от ЗДСл в размер на 4 307.30 лв., ведно със законната лихва върху сумата от 16. 11. 2023 г. /датата на подаване на исковата молба е по - ранна от датата на възникване на задължението с влязлото в сила решение за отмяна на незаконното уволнение/ до окончателното изплащане на обезщетение.

При този изход на правния спор е основателна претенцията за заплащане на разноски на ищеца в размер общо на 3300 лева по списък по чл. 80 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК, от които 400 лева възнаграждение на вещото лице и 2900 лева договорено и платено адвокатско възнаграждение.

Така мотивиран от изложеното, Административен съд София – град,

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“, с адрес: [населено място], [улица], представлявана от Председателя на Управителния съвет да заплати на С. А. С., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] сумата в размер на 28 116.00 лв. /двадесет и осем хиляди сто и шестнадесет лева/, представляваща обезщетение по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл за времето от 11.08.2022 г. до 11.02.2023 г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 16.11.2023 г., до окончателното плащане.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“, с адрес: [населено място], [улица], представлявана от Председателя на Управителния съвет да заплати на С. А. С., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] сумата в размер на 4 307,30 лева /четири хиляди триста и седем лева и 0,30 стотинки/, представляваща обезщетение по чл. 61, ал. 2 и ал. 3 от ЗДСл за периода от 11.08.2022 г. до 31.03.2023 г., ведно със законната лихва върху тази сума от 16. 11. 2023 г. до окончателното плащане.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“, с адрес: [населено място], [улица], представлявана от Председателя на Управителния съвет да заплати на

С. А. С., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] сумата в размер на 3300 /три хиляди и триста/ лева, представляваща разноси по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 - дневен срок от съобщението му чрез Административен съд София – град пред Върховен административен съд на Република България.

СЪДИЯ: